

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený dne X
státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Dne 26. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že žije v Turecku, hlásí se ke kurdské národnosti, je svobodný a bezdětný, není členem žádné politické strany a nebyl v Turecku politicky aktivní. Za důvod žádosti označil rodinné a finanční problémy.
2. Žalovaný nejprve žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 5. 8. 2023. Toto rozhodnutí ale zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 3. 2024, č. j. 33 Az 10/2023-35 pro procesní vadu spočívající v neumožnění žalobci seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.

3. Žalovaný následně pokračoval v řízení, žalobci poskytl prostor se s podklady před vydáním rozhodnutí seznámit, čehož žalobce sice využil, ale následně se již k těmto podkladům nevyjádřil. Poté žalovaný vydal v záhlaví označené rozhodnutí, jímž neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Za důvod útěku z Turecka označil obavy o život mající původ v neshodách o rodinný majetek mezi rodinou žalobce a rodinou T., které vyústily v zastřelení jeho strýce, a dále finanční problémy. S ohledem na pokračující výhrůžky rodiny T. má žalobce obavy, že by mohl být také zabit. Žalovaný podle žalobce sice vyjádřil pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že se obrátil na tureckou policii, která neučinila žádné kroky, avšak neuvedl jakoukoli zprávu, která by se zabývala efektivitou a nestranností vyšetřování případů policií a justičními složkami. Ze zprávy MZV ČR ze srpna 2023, o níž žalovaný své závěry opřel, nejsou patrné zdroje, z nichž bylo čerpáno, a není také zřejmé, na základě jaké své činnosti může Zastupitelský úřad v Ankaře disponovat znalostmi o celoplošné praxi policejních či soudních orgánů při vyřizování oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu. Rovněž žalovaný nevysvětlil, jaké konkrétní možnosti měl mít žalobce k dispozici, pokud byla práce policie neuspokojivá, a zda jsou i tyto jiné možnosti efektivní.
5. Žalovaný také podle žalobce pochybil tím, že mu v napadeném rozhodnutí vytkl, že rodinné spory nezmínil v řízení o správním vyhoštění, v němž vypovídal v den předcházející pohovoru v azylovém řízení, žalobce však tyto skutečnosti v řízení o správním vyhoštění nepovažoval za významné. Nadto se měl žalovaný pokusit během pohovoru zjištěné rozpory odstranit vhodně položenými dotazy a zjistit tak skutkový stav bez důvodných pochybností.
6. Jelikož žalobce uvedl i to, že je Kurd a že tito jsou v Turecku diskriminováni, měl žalovaný podle žalobce zjistit také to, zda policejní složky, potažmo i další turecké orgány činné v trestním řízení přistupují ke všem oznamovatelům rovným způsobem a zda při vyřizování požadavků kurdských obyvatel nedochází k nerovnému zacházení, a to navzdory skutečnosti, že žalobce popřel, že by byl z důvodu své kurdské příslušnosti diskriminován. Jakkoli je zpráva MZV ČR ze srpna 2023 obecná, i tato v bodě I. uvádí, že Ústava Turecké republiky, byť zakotvuje rovnost občanů, není dodržována, k porušování této rovnosti dochází i z rasových důvodů a prostředky proti diskriminaci nejsou účinné. Zpráva MZV ČR z 16. 1. 2024, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí rozebírá, se týká jen kurdské menšiny, která se mezi tureckou většinu asimilovala, nepodává však informace o kurdských obyvatelích, kteří se neasimilovali. U dalších zpráv, na něž žalovaný odkázal, schází podle žalobce hodnotící úvahy žalovaného.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zdůraznil, že v azylovém řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byly u žalobce rodinné spory kvůli majetku, jejichž důsledkem bylo vyhrožování smrtí žadateli ze strany jiné rodové linie, a že dále žalobce odkázal na své ekonomické potíže a na

diskriminaci Kurdů v Turecku, přičemž podle žalovaného není motiv daného nezákonného jednání ze strany soukromých osob z hlediska zákona o azylu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a žalobce nevyvinul veškerou možnou snahu k dosažení své ochrany vnitrostátními tureckými orgány.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
9. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že při pohovoru v řízení o azylu žalobce uvedl, že byl nucen opustit Turecko z důvodu rodinných a finančních problémů. Za příčinu rodinných problémů označil hádku mezi dvěma částmi rodiny (B. a T.), jež se odehrála v roce 2021 o pole, které mělo být po smrti prarodičů rozděleno mezi obě rodiny. Obě rodiny se na poli sešly a došlo k hádce, jež vyústila v zastřelení žalobcova strýce. Policie se incidentem zabývala, ale stranila T. Vrah strýce byl sice odsouzen, ale po dvou měsících byl propuštěn na kauci. Celé pole nakonec cca před osmi měsíci před pohovorem připadlo rodině T., přesto cca 2 až 3 měsíce před pohovorem začala rodina T. žalobci, protože byl konfliktu na poli účasten, vyhrožovat zabitím z důvodu, že se rodina žalobce pole sama nevzdala. Vyhrožovali tak 3x až 4x po telefonu, žalobce ale přesně neví kdo, a pak ho zastavili i na ulici a vyhrožovali. Žalobce výhrůžky oznámil na policii, avšak neobdržel o tom žádný záznam. Dále uvedl, že se jeho rodina je zadlužená, takže hodlá v ČR pracovat a vydělat peníze. Rovněž poukázal na to, že jsou Kurdové v Turecku obecně diskriminováni, on sám ale z tohoto důvodu žádné problémy neměl.
10. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při hodnocení žádosti vyšel žalovaný zejména z výpovědi žalobce z azylového řízení a z řízení o správním vyhoštění, a dále četných zpráv o situaci v zemi původu.
11. Možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu vyloučil žalovaný s odůvodněním, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by lze dovozovat, že by v Turecku vyvíjel jakoukoli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
12. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce netvrdil ani skutečnosti kvalifikovatelné jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tj. podřaditelné pod některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcem líčené výhrůžky smrti rodinou T. vyhodnotil žalovaný jako zjevně vyfabulované a nepravdivé, neboť den před tím, než při pohovoru v azylovém řízení problémy s rodinou T. a obavy o svůj život zmínil, byl vyslechnut v řízení o správním vyhoštění, přičemž při tomto výsledku žádné z těchto problému neuvedl, poukazoval výlučně na potřebu finančně zabezpečit rodinu, na výslovný dotaz, čeho se obává v případě návratu do vlasti, uvedl, že se „obává toho, že nevyjdou s financemi a můžou zůstat hadoví“, a na dotaz, zda mu hrozí při návratu do vlasti nebezpečí, uvedl, že mu „hrozí to, že by ho rodina nepřijala zpátky“, neboť „by je nedokázal uživit“. Žalovaný připomněl, že byl žalobce v řízení o správním vyhoštění poučen o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat, a dále uvedl, že žalobce zřetelně věděl, za jakým účelem je vyslýchán, a přesto

se o výhrůžkách ze strany rodiny T. nezmínil, a uváděl výlučně ekonomické důvody. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce v žádosti o azyl uplatnil nové důvody zcela účelově s cílem zneužít institut mezinárodní ochrany k zajištění si legálního pobytu na území, což potvrzuje i jeho sdělení cizinecké policii, že žádostí o azyl chtěl vyřešit oprávněnost pobytu na území, přičemž v pohovoru v azylovém řízení přiznal, že jeho cílovou zemí bylo Německo, a nikoli ČR, jak tvrdil v řízení o správním vyhoštění.

13. Dále žalovaný uvedl, že pochybnosti vzbuzuje sám o sobě i azylový příběh vyličený žalobcem v azylovém řízení, tj. při pohovoru dne 1. 6. 2023, neboť žalobce nebyl schopen uvést o ústředních skutkových dějích, které v důsledku vedly k jeho odchodu z vlasti, žádné konkrétní, dostatečně podrobné a uspokojivé informace. Žalovaný vylovil přesvědčení, že pokud by žalobce skutečně prožil traumatickou a trýznivou zkušenost, jež by pro něj znamenala nebezpečí ztráty života, tj. pokud by zažil skutečně subjektivní i reálné obavy z ohrožení své osoby, jež by jej donutily opustit svou vlast a odloučit se od rodiny, přátel a stávajícího poklidného života, uváděl by přesné informace o původcích pronásledování, důvodech vyhrožování, incidentech, které se staly, o datech, okolnostech a dějích, které se k těmto situacím vážou, což se však nestalo, neboť žalobce vypovídal obecně, vágně, stručně a nelogicky (nezná původce vyhrožování, neví, co po něm vlastně vyhrožující chtěl, nedokáže podrobně popsat jediný incident a vysvětlit, proč je mu vyhrožováno, když rodina T. pole dostala).
14. Dále žalovaný uvedl, že i v případě, že by skutečně došlo k popsanému incidentu s rodinou T., ani tak by tento nemohl být podřaditelný pod § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť motiv vyhrožování předmětných soukromých osob nebyl azylově relevantní, jelikož se nijak netýkal rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů, nýbrž šlo výlučně o motiv majetkový.
15. Z azylového příběhu žalobce podle žalovaného nevyplývá ani to, že by žalobce neměl přístup k ochraně státu, neboť sám uvedl, že se na policii obrátil, ani to, že by mu byla tureckými státními orgány odmítnuta ochrana, neboť uvedl, že byl vrah jeho strýce odsouzen. Ve vztahu k řešení žalobcem uvedených výhrůžek uvedl, že žalobce nevyužil všech prostředků, které mu právní systém jeho země poskytuje, neboť se po tvrzeném příslibu policie, že se bude věcí zabývat, zřetelně již vůbec o případ nezajímal, přičemž pochybnosti vzbuzuje i tvrzení žalobce, že po nahlášení vyhrožování neobdržel od policie žádné potvrzení, neboť ze zprávy MZV ČR ze srpna 2023 vyplývá, že podatel trestního oznámení obdrží od policie či místně příslušného soudu potvrzení o jeho podání a je následně vyrozumíván o poskytnutých krocích, přičemž ZÚ v Ankaře nejsou známy z jeho činnosti případy, kdy by tato praxe nebyla dodržována. Nadto lze podle žalovaného i tak považovat žalobcem popsané obrácení se na policii za nedostatečnou aktivitu k zabránění pronásledování jeho osoby, neboť před nastoupením nástrojů mezinárodní ochrany je třeba vyčerpat všechny dostupné prostředky ochrany vnitrostátní, což žalobce neučinil (s odkazem na informaci MZV ČR ze dne 23. 8. 2023 žalovaný poukázal na prostředky obrany, které má osoba považující policii za nečinnou nebo zaujatou).
16. K žalobcem tvrzené tíživé ekonomické situaci žalovaný uvedl, že tato nespadá pod důvody taxativně uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové či politické skupině, což ale v případě žalobce zjištěno nebylo.

17. K tvrzení o všeobecně panujícím rasismu Turků vůči Kurdům žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů, jež dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku čelí nesnázím, avšak ty bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za azylově významné podle žalovaného označuje judikatura typicky až obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016. Nato žalovaný uvedl podrobná zjištění ze zpráv o zemi původu, z nichž dovodil, že Kurdové v Turecku nejsou pro svoji národnost pronásledováni, mohou se pohybovat svobodně po území, za prací se stěhují do velkých měst, kde tvoří významnou část populace, a z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami. Uzavřel tedy, že samotná kurdská národnost není v Turecku rozhodně důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv. Jelikož žalobce neuvedl, že by bylo proti němu vedeno jakékoli trestní řízení, neúčastnil se v Turecku politického života, a naopak výslovně uvedl, že nikdy neměl v Turecku kvůli své kurdské příslušnosti žádné konkrétní problémy, uzavřel žalovaný, že v žalobcově vágní zmínce o nijak nespecifikované „diskriminaci Kurdů“ v Turecku neshledal žádnou azylovou relevanci ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
18. Dále podle žalovaného žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žádnému z jeho rodinných příslušníků azyl v ČR udělen nebyl, jakož nejsou splněny ani podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je dospělý, svéprávný, praceschopný a zdravý, přičemž ekonomickým potíží spojeným s velkou inflací čelí veškeré obyvatelstvo Turecka. Konečně žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť mu podle něj v Turecku nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy v podobě trestu smrti, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, s ohledem na situaci v zemi ani nebezpečí v souvislosti s mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, jeho vycestování neodporuje ani žádným mezinárodním závazkům a ani nikomu z jeho rodiny nebyla doplňková ochrana udělena.
19. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je podle krajského soudu zcela zřejmé, že žalovaný žalobci vůbec neuvěřil, že by jím v azylovém řízení líčené obavy z výhrůžek smrti ze strany příslušníků jiné rodinné větve byly reálné, přičemž nedůvěra žalovaného nepramenila pouze ze skutečnosti, že se žalobce o těchto výhrůžkách nezmnínil při pohovoru v řízení o správním vyhoštění, nýbrž také z toho, jak nekonkrétně, nelogicky a nepřesvědčivě žalobce popsal svůj azylový příběh. Krajský soud se přitom s oběma důvody zpochybnění věrohodnosti azylového příběhu žalobce ztotožňuje.
20. Předně je třeba uvést, že žalobce vypovídal o okolnostech svého opuštění vlasti v řízení o správním vyhoštění pouhý den před konáním pohovoru v řízení o azylu, aniž by se byl náznakem zmínil o tom, že mu v Turecku bylo vyhrožováno smrtí, a přesto, že byl velmi konkrétně dotazován, označil za důvod opuštění Turecka výlučně důvody ekonomické. Tuto skutečnost hodnotí krajský soud shodně s žalovaným za zcela znevěrohodňující žalobcem o den později líčený azylový příběh. K v žalobě namítané absenci pokusu žalovaného odstranit rozpory v obou žalobcových výpovědích, je třeba připomenout, že Krajský soud v Brně v odst. 35 rozsudku ze dne 26. 3. 2024, č. j. 33 Az 10/2023-35 uvedl, že žalovaný při vedení pohovoru s žalobcem dne 1. 6. 2023 na svou povinnost umožnit žalobci odstranit rozpory ve výpovědích nerezignoval, neboť dle spisového přehledu

v okamžiku vedení pohovoru o důvodech žádosti o mezinárodní ochranu ještě neměl protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění k dispozici. Současně Krajský soud v Brně uvedl, že ponechává na zvážení žalovaného, zda v rámci seznámení s podklady rozhodnutí přistoupí rovněž k provedení doplňujícího pohovoru, ve kterém žalobci umožní skutkové rozpory v jeho dosavadních výpovědích vysvětlit. Z obsahu nyní napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný důvod k realizaci dalšího pohovoru neshledal, což ale nelze podle krajského soudu označit za postup procesně vadný. Žalobce totiž, ačkoli již z prvního rozhodnutí žalovaného věděl, že rozdílnost obou výpovědí považuje žalovaný za velmi problematickou, nevyužil možnost tuto rozdílnost přesvědčivě vysvětlit v písemném podání, přestože mu byla žalovaným po kasačním rozsudku soudu dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí (včetně právě protokolu z řízení o správním vyhoštění) a poskytnuta lhůta k vyjádření. A dodat je třeba, že žalobce ani v žalobě nepřišel s přesvědčivým vysvětlením, proč o rodinném konfliktu, který jej měl donutit k odchodu z vlasti, v řízení o správním vyhoštění pomlčel. Žalobcovu jednoslovnému komentáři, že tuto skutečnost nepovažoval v řízení o správním vyhoštění za významnou, krajský soud nerozumí a nepovažuje ji za logické vysvětlení. Žalobce tedy na své dříve uváděné informace o ryze ekonomickém důvodu opuštění vlasti adekvátně nezareagoval a nesrovnalosti svých dvou bezprostředně následujících výpovědí neobjasnil, ač k tomu měl dostatečný prostor.

21. Současně se krajský soud bezezbytku ztotožňuje také se závěrem žalovaného, že zcela nevěrohodné a zjevně účelově tvrzené byly i žalobcem dne 1. 6. 2023 líčené výhrůžky, jejichž původce, ani důvod nedávaly valný smysl, přestože se mělo jednat o relativně čerstvé události, jež měly žalobce přimět k tak zásadnímu rozhodnutí, jakým je utéct ze své vlasti a přepravit se nelegálně kamionem za nemalý finanční obnos (ač osoba v ekonomicky tíživé situaci) do jiné země. Žalobce, ačkoli byl podrobně doptáván, nebyl s to vyličit dostatečně podrobně klíčové události ani jejich aktéry, jejich motivace a konkrétní děje.
22. Pouze pro úplnost, a de facto nad rámec nutného odůvodnění, žalovaný dále uvedl, že i kdyby takto vyličené výhrůžky skutečně proběhly, nebyl by jejich motiv (spor o polnost) azylově relevantní. I s tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, přičemž žalobce jej v žalobě ani nezpochybňuje.
23. Stejně tak nad rámec nutného odůvodnění (jehož podstatou je závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu a o zneužití žádosti o mezinárodní ochranu pro pouhou legalizaci pobytu na území) pak žalovaný dodal, že žalobce zřetelně nevyužil k obraně před tvrzeními výhrůžkami soukromé osoby všech prostředků, které mu právní systém Turecka poskytuje, přičemž pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že se s výhrůžkami proti své osobě obrátil na tureckou policii, podložil žalovaný v napadeném rozhodnutí zprávou MZV ČR ze srpna 2023 o potvrzení vydávaných policií podatelí trestních oznámení, jímž žalobce nedisponoval. Na tuto zcela konkrétní a podloženou úvahu pak žalobce v žalobě reagoval jen výtkou nedostatečnosti označení zdrojů uvedené zprávy, aniž však označil její obsah za nepravdivý. Takto zformulovaná námitka tudíž není způsobilá závěr žalovaného účinně zpochybnit.
24. Konečně žalovaný nepochybil ani ve zjišťování stavu o zemi původu. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Podle § 23c písm. c) zákona o azylu *podkladem pro vydání*

rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.

25. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, neboť možné zákonné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany posuzoval optikou skutečností uváděných žalobcem v jeho žádosti a pohovoru, přičemž obstaral informace o zemi původu, které o „kurdské otázce“ pojednávají v rozsahu dostatečném pro vyhodnocení důvodnosti žádosti žalobce.
26. Shodně s žalovaným dospěl krajský soud k závěru, že okolností, kterou žalobce označil za stěžejní důvod žádosti o mezinárodní ochranu, byly výhrůžky soukromých osob kvůli sporu o pole, při nichž kurdská národnost žalobce nehrála žádnou roli, přičemž ani tvrzená liknavost policie při řešení údajně nahlášeného vyhrožování, sám žalobce svému kurdskému původu nepřisoval. Žalovanému tak nelze vytýkat, že si neopatřil více podkladů k dostupnosti ochrany Kurdů v Turecku ze strany orgánů veřejné moci, neboť z azylového příběhu žalobce nevyplývaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by Kurdům v Turecku obecně nebyla vnitřní ochrana dostupná.
27. Zprávy opatřené žalovaným s ohledem na azylový příběh žalobce vyhovují požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“*, neboť jsou aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku a z žádné z nich nevyplývá informace zakládající důvod obávat se, že by mohl žalobce v Turecku čelit jakémukoli azylově relevantnímu jednání ze strany veřejné moci nebo by mu tam mělo hrozit azylově relevantní nebezpečí. Žalovaný nebyl podle krajského soudu povinen opatřovat další specifické informace týkající se kurdské etnické menšiny, neboť žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou událost, kdy by v Turecku čelili potížím s orgány veřejné moci z důvodu své příslušnosti ke kurdskému etniku, jež by byly s to naplnit pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, a nebyla zde žádná tvrzení žalobce, která by měl žalovaný pomocí podrobnějších zpráv o zemi původu prověřovat či vyvracet. Hrozba újmy nebo pronásledování žalobce v Turecku z azylově relevantního důvodu není reálná a jeho vycestování do země původu je možné.
28. Obecné tvrzení žalobce, že jsou Kurdové v Turecku diskriminováni, podle krajského soudu v žádném případě nezaložilo povinnost žalovaného zjišťovat, zda policejní složky, potažmo i další turecké orgány činné v trestním řízení přistupují ke všem oznamovatelům rovným způsobem a zda při vyřizování požadavků kurdských obyvatel nedochází k nerovnému zacházení, obzvláště pokud žalobce výslovně vyloučil, že by byl on sám z důvodu své kurdské příslušnosti diskriminován. Žalovaný vyšel při zjišťování situace v zemi původu z podkladů, které recentní judikatura považuje s ohledem na vylíčený azylový příběh za relevantní a dostatečné, a učinil z nich správné závěry, jež lze shrnout tak, že ačkoli postavení Kurdů v Turecku není optimální, neznamená to, že samotnou příslušností k této menšině by byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz usnesení NSS ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024 – 31, bod 7 a judikatura tam citovaná).

D) Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. listopadu 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně